

באבו אבוהא

עינת בסט, משה בלמס, גל קינן, שאול צמח

אוצר: צביקה קנטור

התערוכה "באבו אבוהא" בגלריה P8, מפגישה ארבעה אמנים בני דור אחד, הפועלים משנות ה-90, ונוצרה ביוזמתם של הציירת ורד נחמני ושל הפסל צביקה קנטור, שגם אוצר את התערוכה.

בתחושה של כמיהה משותפת לשיח משמעותי, יצאו הששה למסע בנבכי היצירה של האחרים שהוליד בהמשך את התערוכה "באבו אבוהא". ביסוד התהליך היה ניסיון לרדת לחקרם של תהליכי חשיבה ונפש המובילים לעבודות אמנות, ולתרום במידה כלשהי ליצירה של זולתם מתוך התמודדות אישית וחקירה של שאלות דומות. בתוך כך, נתגלו בין האמנים קווי דמיון והבדל, הסכמה ומחלוקת שהובילו לשאלות על התפקיד והצורך של מפגש משמעותי עם קהל ומחויבות לעשייה אקטואלית בניגוד ל"בחירת עבודות שעל המדף", ונושא כלשהו שידביק ויתאים לחלל הגלריה השיתופית. התהליך המשותף התגלה כמקור של יצירה והתחדשות שחשיבותם אינה פחותה מעצם התערוכה. זו מקפיאה רגע נתון בו משתקפות עבודות זו בזו, בתנועה שטרם הגיעה לסופה.

עבודתם של עינת בסט ומשה בלמס מאופיינת בשימוש בטכניקות ידניות ומסורתיות בציור ופיסול בעוד גל קינן ושאול צמח רכשו כלים חדשים ליצירה במדיה דיגיטלית ובאנימציה. העולמות המעניינים את האמנים מגוונים ונעים בטווח שבין ארכיטקטורה למרחב הביתי, בין נופי ילדות ובין מרחבי זיכרון קולקטיבי, בין מבט חברתי-סוציולוגי למרחבים של דמיון אוטופיה ודיסטופיה.

המפגש והשיח שנוצר בין הגישות השונות הבשיל לבסוף לתערוכה שבה מתערבבים זה בזה מצבי תודעה שונים ומשתקף עולם שנוצר במידה רבה סתום ואניגמטי, אך גם פואטי. בין הריצוד הקר של הנורות בעבודות של צמח כעין ניסוי שתכליתו עלומה, האובייקטים של עינת בסט, שהרציונליות שלהם כמו נוסעת במהופך לתוך מאורת הארנב, הנופים המסתוריים המוכרים למחצה המעוררים זיכרון ישן בסרטים של גל קינן והרטט בין המוכר למנוכר בעבודות של משה בלמס, מתגלה עולם שנכחותו מתריסה: עולם שיש בו כאב בדידות ואימה אך גם קסם ואמונה.

*תודה מיוחדת לאמנית ורד נחמני, שחיברה בין האוצר, הגלריה והאמנים, שהקדישה מזמנה ותרמה מנסיונה הרב.